

KREIVOJI GATVELĖ, KURIOS NEBĖRA

S. Daukanto gatvės pradžioje, ten, kur dabar stovi M. Gorkio mokykla, po Antrojo pasaulinio karo buvo pieninė. Į ją 1951 m. buvo paskirtas dirbti pienininku mano tėvelis Liudvikas Grinevičius. Buto šeima negavo, ir mudvi su mama likome gyventi Plungėje. Po metų ir mes persikėlėme į Klaipėdą – Kreivąją gatvelę, kurios šiaurinėje pusėje ir buvo pieninė. Mūsų ilgo namo viena siena buvo pieninės kiemo pietinė kraštinė, kita siena pratęsė pieninės kiemą – du pastatai buvo sudurti stačiu kampu, ir namo gyventojai galėjo džiaugtis nemažu kiemu, kurį nuo gatvelės skyrė aukšta lentinė tvora. Kitoje gatvelės pusėje taip pat buvo tvora, už kurios slėpėsi bažnyčios griuvėsiai. Kalbėjo, kad mūsų namas – buvusios klebono arklidės, o šalia namo ant kalvelės stovintis gražus pastatas – klebonija. Istorija aš, beveik keturiolikmetė panelė, tada nesidomėjau ir į pirmąją vidurinę mokyklą su prašymu priimti į devintą klasę nuėjau pati viena. Grįžau ašarodama: mokslo metai baigiasi (buvo kovo pradžia) – grįžk į Plungę. Teko pas direktorių eiti su mama. Mokiausi gerai, tik labai bijojau fizikos mokytojos, visų vadinamos Mamyte. Jei, eidama gatve, iš tolo pamatydavau ją ir būdavau tikra, jog ji manęs nemato, pereidavau į kitą pusę. Mat, pirmąją dieną mokykloje ji manęs paklausė, ko mes mokėmės, o man atsakius išvadino melage – jie buvo daugiau išmokę negu mes, rajoninio miestelio mokiniai. Įžeidimas buvo labai skaudus. Mylimiausi buvo lietuvių kalbos mokytojas Vladas Nausėdas – tik vėliau sužinojau, kad jis poetas ir kraštotyriminkas, ir auklėtoja, rusų kalbos mokytoja Olga Zinovjevna Balanenko – be galo nuoširdi ir atvira. Kiti mokytojai, dar sukaustyti pokario siaubo, mums, susirinkusiems iš visos Lietuvos, tokie būti nedrįso... Auklėtoja, aukšta, liekna, išlaki, daug pasakojo apie gyvenimą ir poeziją; dabar man atrodo kad visas jos elgesys ir išvaizda bylojo apie aristokratišką prigimtį... Jeigu tekdavo iš mokyklos grįžti vėliau, gatvelė, lentinis tunelis, truputį gąsdino, bet niekada niekas neužpuolė. Dabar ten – S. Daukanto gatvė ir niekas nebeprimena praeities...

Name gyveno pieninės darbuotojų šeimos: Mačiuliai, Daniušiai, Ročkai, Kubiliai ir mes. Kieme draugiškai įsirengėme daržus, visi vaikai – o mūsų buvo net šešetas – kartu ravėjome savo plotus, bet didžiausia kiemo brangenybė buvo kriaušė – didelis medis, vedantis labai skanius vaisius. Juos rudenį visos šeimos draugiškai pasidalindavome. Iki šiol, eidama ta gatve, matau kriaušę, atlaikiusią karą, bet žuvusią griaunant pieninę... Ilgą laiką į skaniąsias kriaušes niekas iš svetimųjų nesikėsino, bet vėliau naktimis jas kažkas išskindavo.

Mes, pienininko-technologo šeima, turėjome net tris kambarius, bet kai tėvelis 1956 m. mirė, vieną kambarį iš mūsų atėmė... Mama pradėjo dirbti – iš pradžių mokykloje - internate siuvėja, o paskui

auklėtoja, kadangi buvo pradinių klasių mokytoja. Kartais kai ką vis dar pasiūdavo ir pažįstamiems – siuvo labai gražiai ir gerai. Vieną dieną į duris pasibeldė nepažįstama moteris – paprašė pataisyti iširusį drabužį, o vėliau ir suknutę pasiūti. Drabužį mama pataisė, užmokesčio neėmė, suknelę siūti atsisakė: supratome, jog tai šnipė ir už nelegalų darbą galima sulaukti liūdnų pasekmių.

Neprisimenu, kada pieninę, pastačius naują pastatą, perkėlė į Šilutės plentą. Buvę kaimynai išsklido po visą Klaipėdą, palikę gražius prisiminimus apie buvusią bendrystę.